

117.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΔΕΛΒΙΝΟΥ.

Σύγγεφο μαῦρο σκέπαζε τὸ Σοῦλι καὶ τὴν Κιάφα·
Ὀλημερὶς ἐχιόνιζεν, ὀλονυχτὶς χιονίζει.
Ἀπ' τὸ Συστράνι πρόβαινεν ἕνας λιγνὸς Λεβέντης
Ποῦ ἀπὸ τὰ Ἰάννενα πικρὰ, μαῦρα μαντάτα φέρνει.
— «Τὰ παλλικάρια τὰ καλὰ τὰ χάνουν οἱ συντρόφοι!
Ἀκοῦστε Φώτου τὰ παιδιὰ, τοῦ Δράκου παλλικάρια,
Τὸ Δέλβινο τὸ ἄπιστο ἔπρωδε τὰ παιδιὰ σας·
Γ' Ἄλῃ Πασᾶ τοῦ τᾶφερε, τὰ ἐξ ἀράδα ἀράδα,
Κι' αὐτὸς τὰ τέσσαρά σφαξε, δυονῶν ζωὴ χαρίζει,
Τοῦ Δήμου Δράκου τὸν υἱὸ, κ' ἐν' ἀδερφῷ τοῦ Φώτου.»
Κ' ἐκεῖνοι καθὼς τ' ἄκουσαν, βαρυὰ τοὺς ἑκακοφάνη·
— «Δέσποτα καὶ Πρωτοπαπᾶ, βάλλε τὸ πετραχῆλι,
Νὰ ψάλης τὰ μνημόβουνα τῶν ἐξ παλλικαριῶν μας!
Τὰ δυὸ, καθὼς τὰ τέσσαρα σφαιμμένα τὰ μετροῦμε·
Οὔτε κί ὁ τύραννος ζωὴ τῶν Σουλιωτῶν χαρίζει,
Οὔτε Σουλιώτης, ζωντανὸς ἑστὰ χέρια του λογιέται!

118.

ΑΛΩΣΙΣ ΜΠΕΡΑΤΙΟΥ.

Μαῦρο πουλὶ ν' ἐκάθουνταν ἑστοῦ Μπερατιοῦ τὸ κάστρο,
Μυριολογοῦσε θλιβερά, κί ἀνθρώπινα ἑλαλοῦσε·
— «Σήκου, Πασσά μ', νὰ φύγουμε, νὰ πᾶμε ἑστὸν Αὐλῶνα.
Ἄληπασσᾶς μᾶς ἑπλάκωσε με δεκοχτὼ χιλιάδαι·
Φέρνει καὶ τὸν Ὁμέρπεην, φέρνει τὸν χασνατάρην
Γιὰ νὰ σὲ δώση ζωντανὸν ἑστὰ χέρια τοῦ Βεζύρη.
Ἐρχονται καὶ τῶν Χριστιανῶν πολλὰ Καπιτανάτα,

